

Ζαπαλά (σὲ συλλυπούμαι διὰ τὸν θάνατον τοῦ θεοῦ σου· πότε νὰ ἔλθῃ τὸ καλοκαίρι, νὰ μοῦ γράψῃς συχνότερα) "Ονειρον τῆς Πραγματικότητος (ἔσται) ἡ ἀλλαγὴ τοῦ ψευδῶν μου στοιχείου 1 φρ.) Γενναίου νυχτοῦ "Ἑλληνα (ἔσται) Σίφος τοῦ Κωνσταντίνου (ὄχι, αὐτὸ ἐγκρίνεται διότι εἶνα ἔμμος φρ.) "Ανόρθωσιν (ἔσται) "Ακαλίαν, "Οβίδα τοῦ "Αβρόφω, "Αιρόμητον "Σωφραζέτταν, "Ἐνδοξον "Ακρόπολιν κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 26ην Φεβρουαρίου, ἀπάντησά εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

136ος Διαγωνισμὸς
Δύσεων Δεκεμβρίου—Μαρτίου
(Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 21 Ἀπριλίου)

146. Δεξιόγραφος

"Ἐνα γράμμα μ' ἐργαζέσθαι
"Οποῦ τρώγει, ἀν ἐνώσας,
Εἰς τὸ στόμα σου θά μ' ἐβρῆς
Στὴ μαρμὰ σου νὰ μὲ δώσας.

"Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Συναγωγῆς Λύρας

147. Συλλαβογράφος

Μόνον μὲ ἓνα ζῶον
Καὶ μίαν ἀντινομίαν,
"Αρχαίαν κόμην πόλιν
Εἰς τὴν Μικρὰν "Ἀσίαν.

"Ἐστάλη ἀπὸ "Ἐνα Χιωτῶν

148. Ἀναγραμματισμὸς

Σύνδεσμον ὀμηρικόν
"Ἐάν ἀναγραμματίσῃς,
Πόλιν ἠπειρωτικὴν
Ἐύκολα θά σχηματίσῃς.

"Ἐστάλη ὑπὸ Μαρουδίως Χρ. Σουβαλιτζή

149. Αἶνγμα

Πόλις εἶμαι, εἰς τὴν ὁποίαν
Κατοικοῦν πέντε στοιχεῖα·
"Ἄν τὸ ἓνα ἐξολοθρευθῇ,
Θά μοῦ μείνουν μόνον τρία.

"Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ "Ἐθνικοῦ Στόλου

150. Ἀσθη

* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *

"Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀπληκισμένης Κόρης

151. Κρυπτογραφικὸν

1234526 = Νῆσος.
21663 = Πρώσωπον τῆς "Αγ. Γραφῆς.
3252326 = Χώρα τῆς Μ. "Ἀσίας.
4356 = "Ἡφαίστειον.
5426 = Πρώσωπον τῆς "Αγ. Γραφῆς.
636136 = Χώρα τῆς "Αμερικῆς.

"Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μαστροχαλαστοῦ

152. Ἀπροσδόκητον

Ποῖα λέξις γράφεται μὲ Θ ;
"Ἐστάλη ὑπὸ τῆς "Ἑλληνίδος Μητέρας

153. Διπλῆ Ἀκροστιχίς

Τὰ ἀρχικὰ καθὼς καὶ τὰ δεύτερα γράμματα τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν κατὰ σειρὰν δύο γήσους τοῦ Αἰγαίου :
1, Προφήτης· 2, "Ἡνῶν ὑδρόβιον· 3, Ποταμὸς τῆς "Ἑλλάδος· 4, Αἰσθημα διαφόροτον· 5, Προφήτης.

"Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Γεωργίον τῆς Ἀλαμάνας

154. Μικτόν

ο-ε-ουο-θντς-η-ε-ρα-θντς
"Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μεγάλης "Ἑλλάδος

155. Γρίφος

ΤΙ ΤΙ ΤΙ Τουλουμίσιο
ΤΙ ΤΙ ΤΙ Κεφαλίτιο
ΤΙ ΤΙ Π' ΤΙ ΤΙ ΤΙ 00 Βίτοσερης
ΤΙ ΤΙ ΤΙ ΤΙ Μανουρί
ΤΙ ΤΙ ΤΙ
"Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γενναίου Ναυτοπαιδοῦ

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 51
520. Ἰσμήνη (εἰς μὲ νι.) — 521. "Ονος-ἄρος. — 522. Κάνιν-Κίνα.

523. Μ Α Α Α 524. Μ Ε Κ Κ Α
Α Ι Ι ΣΥ Κ Ο Ν
Ρ Γ Ν Δ Λ Σ Ο Σ
Ι Σ Π Α Ν Ι Α Ο Ι Ν Ο Σ
Ο Ι Θ Α Ν Α Φ Η
Ρ Ο Ω
Α Ν Ν 525. ΨΙΤΤΑΚΟΣ

"Ἴος, Τάκτιος, Αἴας, Κάσος, ὄδιος, σίτος. — 526—530. Διὰ τοῦ Σ : Σύρος, Μῆλος, σίτος, Σίμων, ἄσμα. — 531. Στέργε μὲν τὰ παρόντα, ζῆτει δὲ τὰ βέλτιω. — 532. Μισθὸς ἀρετῆς ἔπαινος (μ' εἰς ὁς ἀράϊ-τ' εἰς ἐπ ἐν ὅς.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ἀγαπητῆ μου Κερκυραϊκῆ Ἀθρῶν, σὲ συγχαίρω διὰ τὸ βραβεῖον σου καὶ περιμένω κάρταν σου πρὸ πολλοῦ.
"Ονειρώδης Βάλς. (II', 77)

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

Α νταλλάσσω ταχυδρομικὰ δεκτάριζα μὲ πάντας. Προτίμησις ἐλευθέρα. "Ἡ Διεύθυνσίς μου : Γρηγόριον Ι. Ἀρμυραντῆν εἰς "Υδραν. (II', 78)

Εὐχαριστῶ ἀπαντᾶς τοὺς ψηφίσαντάς με. — Διαφροσεφῆς "Ολυμπιονίκης.

Δηλῶ εἰς τοὺς ἀγαπητοὺς μου συναδέλφους, ὅτι ἤλλαξα ψευδῶν μου. — Μαργαρωμένος Βασιληάς, πρῶτον "Ανδρέως "Ανδρίου.

ΣΤΟ ΜΙΚΡΟ ΧΕΛΙΔΟΝΑΚΙ

Καλοῦς τὸ χελιδονίον ποῦ μὲς ἤλαε μὲ τὴ γλυκεῖά του τὴ λαλιά καὶ θέλει στὸ Δημοψήφισμα νὰ ἐβγῇ πρῶτ' ἀπ' ὅλα τὰ παιδιά.
"Ἐλα βὲ π' αἶ μου χαροπὸ, νὰ σοῦ μαθήσω μιά ψιγά τῆς φτεροῦγες νὰ σὲ χαλιεύω ἔτσι καλοδο νὰ τριγυρνᾷς κοντοσφαιροῦ στῆς βούγες. Νὰ λῆς τραγούδια γαρουνά γιὰ τὸ "Δοξαστικὸ τὸ Κόμμα· κ' ὅλα τ' ἀντίθετα παιδιά σὲ θέλω νὰ τὰ κἀνῃς χοῦμα.
Τὸ Ζουλάτι (II', 81)

Τόπο, τόπο στὸ "ΜΙΚΡΟ ΧΕΛΙΔΟΝΑΚΙ"

Προέδρον "Θεοφάνη. — Παρακαλῶ δηλώσατε φίλοις νέαν μου διεύθυνσιν : Ν. Ἐ. Γιοκάρινη, Poste Restante, Ἀθήνας. — "Ἑλληνικὴ Καρδιά. (II', 83)

ΖΗΤῶ Η ΚΥΑΝΟΛΕΥΚΟΣ!

"Υποψήφια Δημοψήφισματος (II', 84)

Ἐθνεγεῖς ψηφοφόροι, πάντες ψηφίσατε τὰ κάτωθι ἰδιώδη ψευδῶν μου, ψευδῶν μου ὑποστηριζόμενα ὑπὸ τοῦ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΕΛΛΑΣ

ΑΜΑΡΑΝΤΟΣ ΔΟΣΑ
ΑΝΑΓΕΝΝΗΘΕΙΣΑ ΕΛΛΑΣ
ΔΟΣΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ
ΔΑΦΝΟΣΤ. ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΗΣ

"ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΘΡΙΑΜΒΟΣ,"

Τοὺς εὐγενεῖς ἐκλογεῖς τοῦ ψηφίσαντας τοὺς ἐξ πρωτεύσαντας κατὰ τὸ τελευταῖον Δημοψήφισμα ὑποψηφίους του θερμότερα εὐχαριστεῖ. Ἐνθαρρυνόμενος δὲ ἐκ τῆς ἐπιτυχίας ταύτης προτείνει πρὸς ψήφισιν τὰ κάτωθι ὑπέροχα ψευδῶν μου, εὐελπιστῶν ὅτι θέλει τύχει τῆς αὐτῆς ὑποστηρίξεως καὶ κατὰ τὸ παρὸν δημοψήφισμα :

ΑΗΤΗΤΟΣ ΕΥΖΩΝΟΣ
ΑΝΑΣΤΗΘΕΙΣΑ ΗΠΕΙΡΟΣ
ΑΤΤΙΚΗ ΔΥΣΙΣ
ΔΑΦΝΟΣΤΕΦΗΣ ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΗΣ
ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΑΡΔΙΑ
ΕΛΛΗΝΙΣ ΜΗΤΕΡΑ
ΕΛΠΙΔΟΦΟΡΟΣ ΕΛΛΑΣ
ΚΡΑΥΓΗ ΝΙΚΗΣ
ΟΝΕΙΡΕΜΜΕΝΗ ΕΛΛΑΔΑ

ΟΛΟΙ ΑΣΠΡΟ! ΟΛΟΙ ΑΣΠΡΟ!

ΠΡΟΝΟΜΙΟΝ.—Οἱ ἐκ τοῦ "Ἐσωτερικοῦ ἀποστέλλοντες εἰς τὸν Συλλογὸν "Θρίαμβος" Χαλκίκα δραχμ. 6,50 ἐγγράφονται ὑπ' αὐτοῦ συνδρομηταὶ εἰς τὴν "Διάπλασιν" δι' ἓν ἔτος, οἱ δὲ 3,50 διὰ μίαν ἑξαμηνίαν. Ἐκ τοῦ "Ἐσωτερικοῦ" οἱ ἀποστέλλοντες 8,50 καὶ 4,50. "Ἡ διαφορά συμπληρεῖται ὑπὸ τοῦ Συλλόγου. Τὸ πρόνομιον τοῦτο ἰσχύει μέχρι τέλους Ἀπριλίου.

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 12ου ΦΥΛΛΟΥ

ΑΘΗΝΩΝ : "Ἐνας χωρίς ὑπογραφήν καὶ χωρίς τόπον διαμονῆς, Θεωρητικὸν "Ἀβρόφω, Ἀπελευθερωτικῶν Μακεδονία, Μυσοῖνη Ἀμπελοοἰκία, "Ἡ. Ν. Πετμεζος, Κονδὸς Μπιστιανοπούλου, Ἐδ. Φίμος Βουνοπούλα, Κούλα Ἀθ. Γεωργιάνη, Βασ. Α. Ἀσο ἀδελφός, "Ἐνδοξὸς "Ακρόπολις, Ἀπολεσθὲν Ἰεσοῦδης, Πολυμήχανος "Οδύσσεος, "Αἰρόμητος "Σωφραζέττα, "Ἐλένη Γιαννάδου.
ΑΔΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ : "Ἐλαίθερο Βλαχολεβιδο.
ΑΡΓΟΥΣ : Νικ. Μασουροῦδης, Ἄδαν, Παναγιωτόπουλος.
ΒΟΛΟΥ : Δημ. Χ. Χριστοδοῦλου, Κυρ. Κ. Παπαδόπουλος, Γεώργ. Α. Χαλκιάδοῦλος, "Ἐνθουσιώδης "Ἑλλη (10, 12).
ΔΕΡΒΕΝΙΟΥ : Νικ. Α. Ἀδαμόπουλος, Κατίνα Α. Ἀδαμόπουλου, Ἀσων. Α. Ἀδαμόπουλος.
ΖΑΚΥΝΘΟΥ : Θεοδόρα Παπαδάτου.
ΙΘΑΚΗΣ : Παναγ. Γ. Ἀρσένης.
ΚΕΡΚΥΡΑΣ : "Αλοῦσιος Τζουλάτης, Κρέων Χρ. Ἀναστοπούλου.
ΚΟΡΙΝΘΟΥ : Μαρία Γ. Σταυροπούλου, Σταύρος Ν. Κλαμαρῆς, Γεώργ. Σ. Κουτσουλέντης, Κ. Η. Γεωργόπουλος, Νίτσα Π. Γεωργόπουλου, Τασία Γεωργίου, Νικ. Βλ. Κόλλιας, Γεώργ. Βλ. Πυρραῦδης, Θεοφ. Ἀν. Δαμασκηνός, Κ. Π. Γεωργόπουλος, Νίτσα Π. Γεωργόπουλου, Σίαϊνα Π. Γεωργόπουλου.
ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑΣ : Θεοδ. Δημ. Πετρουντζῆς, ΚΩΝΙΝΟΠΟΛΕΩΣ : Πληρωμένος Μαχητῆς.
ΛΕΒΑΔΙΑΣ : Βασ. Γεωργίουδης.
ΝΑΥΠΑΛΙΟΥ : Ἀγγελικὴ Μπιστιανοπούλου, Διαφροσεφῆς "21".
ΠΑΤΡΩΝ : Γιάνν. Παυνοπούλου.
ΠΥΡΓΟΥ : Ἀγγελικὴ Α. Καρανικολοῦ, "Ἐλσάβητ Χριστοκοπούλου, Μαρία Φαροῦδου, Νικολέτα Καραμπετσου, Ἰωάννα Σπυροπούλου, "Ὀλγα Μαροκοπούλου.
ΣΠΑΡΤΗΣ : Ἀβροῦδη Η. Κυρούση.
ΤΡΙΚΚΛΑΩΝ : Κωνσ. Κριμαῖδης.
ΥΔΡΑΣ : Γε. Ι. Ἀρμυραντῆς, Ν. Π. Βασιλείου, Πάπια Ι. Ράλλη, Ἀθανασία Ι. Ράλλη.
ΦΙΛΙΑΤΡΩΝ : Κωνσ. Ι. Παπαγεωργίου.
ΧΑΛΚΙΔΟΣ : Γενναίου νυχτοῦ Στρατηλάτης, Μαρία Κ. Ζαχαροπούλου, Γεώργ. Θ. Κόντος, Ἐλένη Χ. Φεγγίτη, Σπυρ. Ἀλ. Ζαχός.
ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ
Τῶν εὐρόντων ὁδῶν τὴν λύσαν τὰ ὀνόματα ἐπέθεσαν εἰς τὴν Κληροῖδα καὶ ἐκλήροθησαν οἱ ἐξῆς δύο : ΕΛΕΝΗ Χ. ΦΡΑΓΓΙΑ, ἐν Χαλκίδι, καὶ ΓΕΩΡ. Α. ΧΑΛΚΙΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, ἐν Βόλῳ, οἱ ὅποιοι ἐνεργήσαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ τῆς Μαρτίου.
Πλεονάζον δρ. 1.50 διὰ τὸν προσεχῆ Διαγων.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Περίοδος Β'—Τόμος 20ος
"Ἐν Ἀθήναις, 9 Μαρτίου 1913
"Ἔτος 35ον.—Ἀριθ. 15

Ο ΑΓΑΘΟΣ, Ο ΠΡΑΟΣ, Ο ΔΙΚΑΙΟΣ, Ο ΠΑΤΡΙΚΟΣ, Ο ΛΑΟΦΙΛΗΤΟΣ
ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ο Α΄
ΑΠΕΘΑΝΕ, ΔΟΛΟΦΟΝΗΘΕΙΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΝΑΚΤΗΘΕΙΣΑΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΝ
ΤΗΝ ΤΡΙΤΗΝ, 5 ΜΑΡΤΙΟΥ 1913, ΩΡΑ 5,30' Μ. Μ.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΖΟΚΕΪ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL
ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι (Συνέχεια)

"Ανακουσθήσεως με αὐτὸ, ὁ ἵπποδαμαστής ἐκράτασε τὴν γλῶσσάν του, ἐσκούπισε τὰ βραχίονα μαλλιά του με μίαν πετσέταν καὶ ἐξοφῶν, γαλήνιος πλέον καὶ νηφάλιος, ἤρως τῶν Μπόμπη, ὡς νὰ μὴ συνῆθαι αἰσῶς :

— Πῶς εἶδῶ, Μπόμπη;.. ἐγὼ σ' ἐνόμισα, παιδί μου, στὸ Παρίσι.
"Ο μικρὸς τζόκευ περιεπίπτεν ἀπὸ ἐκπλήξεως εἰς ἐκπλήξιν, ἡ ἀφύπνισις ἐμὼς αὐτῆ τοῦ πρώην διδασκάλου του τὸν ἐνεθάρρυνε :
— Μιστὴρ Τσάρλιεϋ, ἀπεκρίθη ταπεινῶς, ἤλθα ἐπίτηδες ἀπὸ τῆς Γαλλίας γιὰ νὰ σὰς εἶδῶ, καὶ γι' αὐτὸ μάλιστα ἐτόλμησα...

— "Ἄου! ἔκαμιν ὁ ἵπποδαμαστής, ἡρεμώτατος, ἐξακολουθῶν νὰ σκουπίζεται δραστηρίως. Καὶ γιὰ πρῶτον λόγον ἤλθες ἀπὸ τῆς Γαλλίας;.. Δόσε μου ὅμως πρῶτα τὸ χεῖρ σου, γιὰτὶ χεῖρ πολὺ ποῦ σὲ ξα ἀβλέσω, παιδί μου.

"Ο μικρὸς τζόκευ, εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν τροπὴν ποῦ ἐλάμβαναν τὰ πράγματα, ἔσπευσε νὰ σφιχθῇ τὴν χεῖρα ποῦ τοῦ ἔτεινε ὁ διδασκάλος του καὶ κατόπιν νὰ τῷ διηγήσῃ λεπτομερῶς ὅλην τὴν ἱστορίαν.

Διαρκούσης τῆς διηγήσεως, ὁ ἵππογυμναστής ἐφαίνετο πολὺ τετραγαμμένος. "Ἦκουε μὲ τὴν μεγαλητέραν προσοχὴν καὶ ὅταν ὁ Μπόμπη ἐφθασεν εἰς τὸ ἐπεισόδιον τῆς κλαπέσις ἐπιστολῆς τοῦ λόρδου Πέρου, ἐσηκώθη ἀποτόμως, ἔδωσε μίαν κλωτσοτῶν εἰς τὴν καρδίαν του καὶ ἀνέκραξε με φωνὴν τρομεράν :

— "Ὡ νὰ πάρ' ἡ ὀργή!.. Μπόμπη! καὶ μένα μ' ἐκλεψαν!..
— Πῶς; ἤρωτησεν ὁ μικρὸς μὴ ἐνοῶν καὶ νεμίζων ὅτι ὁ διδασκάλος του ἤρως πάλιν νὰ παραληθῇ. Σὰς ἐκλεψαν;
— Ναι, σὺ εἶπα! ἀπεκρίθη ὁ Τσάρλιεϋ πελιθῶς ἀπὸ τὴν λύσαν του. "Ἐδωσα τὸν Πέρτενερ σήμερ τὸ πρῶτ. Τὸν ἔ-

δωσα, διάβολε! "ς ἐκείνον ποῦ μοῦ παρουσίασε τὸ γράμμα τοῦ λόρδου Πέρου... τὸ γράμμα ποῦ ἐκλεψεν ἀπὸ σένα!
"Ἡ εἰδήσις αὐτὴ ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ Μπόμπη ὡς κεραυνός.
Τὰ ἐνόησεν ὅλα : ὁ κακὸς γυρὸς ἐκείνος ὁ Λωρᾶν εἶχε φθάσῃ πρὶν ἀπὸ αὐτὸν καὶ εἶχε πάρῃ τὸν Πέρτενερ, χάρις εἰς τὴν ἐπιστολὴν ποῦ τοῦ εἶχε κλέψῃ.

Πάει πιά! Δὲν ἤμπορεῖς νὰ κάμῃ τίποτε. "Οριστικῶς καὶ τελειωτικῶς ἦτο χαμένος!

Κατέπεσεν εἰς ἓνα κάθισμα συντετριμμένος καὶ ἤρως νὰ θρηνηθῇ, κρητῶν τὸ κεφάλι του με τὰ δύο του χεῖρα.

"Ἄλλ' ἂν ὁ μικρὸς τζόκευ ἔλασεν διὰ μίαν ὁδὸν του τὸ θάρρος καὶ ὅλας του τὰς ἐλπίδας; ὁ Τσάρλιεϋ ἀπειναντίως ἀνέλαθεν ὀλίγην του τὴν ψυχράμιαν καὶ τὴν συήθη του δραστηρίτητα.

Τόσον ἀπὸ τὴν ψυχροῦσταν, ὅσον καὶ ἀπὸ τὴν σοφῶν ἀνάκαλιψιν ποῦ εἶχε κάμῃ, ἐξεμεθυσε τελείως. "Ἐγινε τώρα ματωρὸς καὶ ἐμονολόγει ὑψηλοφώνως, διασκελιζῶν μὲ μεγάλα βήματα τὸ δωματίον.

Τὴν ἔπαθε σὰν ἀτσαρῆς! "Ἐγελᾶσθηκε, ποῖος; αὐτός;.. ὁ Τσάρλιεϋ! "Ἐδωσε τὸ ἄλκογον τοῦ λόρδου Πέρου εἰς ἓνα λωποδότην, ὁ ὁποῖος παρουσιάσθη ἀπλόστατα μ' ἓνα γράμμα,

Ο ΑΠΘΑΝΩΝ ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ Α΄

κλεμμένον από τον Μπόμπη, τον αγαπημένον του μαθητήν... "Α, μ' αυτό δεν μπορούσε να περάσει έτσι! Θα έχω να τα δώνατα δυνατά να προφθάση τον Άθλιον εκείνον Λωρὰν και να του πάρη πίσω τον Πέρτενερ. "Ω, ναι, θα χαλούτε τον κόσμο!

Με αυτά τα λόγια, τα δάκρυα του Μπόμπη έπαυσαν ως διά μαγείας. "Αμα άνακατεύετο εις την ύπόθεσιν ο διδάσκαλός του, αυτός ητο σωμένος! "Ηξευρε πόσην έμπιστοσύνην ήμπορούσε να έχη, εις την φρόνησιν και την δεξιότητα του γηραιού πογυμναστου. Διά τουτο τω ειπε:

"Ω, μίστερ Τσάρλεϋ! σείς ποϋ μπορείτε να κάνετε, τι θέλετε, ποσάωστε μευ εκείνο τον άλιτήριον τόν Λωζάν! Σας παρακαλώ πολύ... σας εξορκίζω!

Συγκινηθείς από την άθωαν κολακειαν του μαθητου του, ο Τσάρλεϋ τον έπιασεν από τόν χέρι και με σταθεράν φωνήν τω ειπε:

"Μπόμπη, παιδί μου, ήσυχασε γιατί εγώ αναλαμβάνω. Σου δίνω τόν λόγο μου, λόγον άληθινου. "Αγγελε, οτι σύ, μόνος σύ, θα κερδίσης τήν κύρσα με τον Πέρτενερ!

θρώπους. Έξελθών από την ταβέρναν, ο Τσάρλεϋ εισήλθε με τον Μπόμπη εις ένα αμαξάκι, τόν όποιον εστάθμευε πρό της θύρας.

Μετ' όλίγα λεπτά, τόν αμαξάκι αυτό, τρέξαν με όλην τήν ταχύτητα του μικρού ίππαριου του, τούς απέβιβαζεν εις τόν Ούίμπλινγκτον, πρό της οικίας του Τσάρλεϋ.

"Ανοιξε γρήγορα!" (Σελ. 118, στ. 16)

"Ητο κλειστή, διότι ή μίστερς Τσάρλεϋ, συνειδημένη εις τας διημέρους άπουσίας του συζυγου της, ένοιματό βαθύτατο.

Δυνατά κτυπήματα εις τήν θύραν τήν εζύπνισαν και όπως ήτο από τόν κρεβάτι, παρουσίασθη εις τόν παρὰθυρον.

"Ποιός εινε; έφώναξεν. "Ο μίστερ Τσάρλεϋ δεν είν' έδω. Κοπίαστε τόν καλό.

"Ανοιξε γρήγορα! εγώ ειμαι! άπεκρίθη ο Τομ Τσάρλεϋ. "Έλα λοιπόν, άκόμη δεν μ' εγνωρίσες;

"Όταν ή νοικοκυρά εβρακιώθη, ότι ήτο πράγματι εανδρας της, ύψωσε τας χείρας προς τον ουρανόν, ειπών: "Α, μ' άκατι τής.

"Ο Τσάρλεϋ να επιστρέφει εις τόν σπίτι του σαββατόβραδον, από τας έννεα; "Α, μ' άκατι τής.

νια που ήταν πανδρευμένοι, τέτοιου θύμα δεν ειχε γίνη ποτέ.

Κατέθη γρήγορα νύνηξ, με τήν νυκτικά της πάντοτε και, χωρίς να τολμήση να κάμη τήν παρρηλικήν παρητήρησιν εις τόν άνδρα της, τόν ήρώτησεν απλάως εις τί ήμπορούσε να τόν υπηρετήση.

"Ο Τσάρλεϋ άπεκρίθη: οτι θα έφρουγε διά ταξείδι και έδωσε διαταγήν να τω ετοιμασουν άμέσως τόν ρουχά του, τήν σέλλαν του και τής μπότες του.

"Ενώ ή μίστερς Τσάρλεϋ εξετελει αυτάς τας διαταγάς, ο ίππογυμναστής μετέθη εις τόν σταυλον, ακολουθούμενος υπό του Μπόμπη. Έκει εξέλεξε διά τόν εαυτόν του ένα πελώριον ίρλανδικόν ίππον, μαύρον, μεγάλης ταχύτητος και άντοχής, και διά τόν Μπόμπη ένα μικρότερον άραβικόν, άσπρον. Κατόπιν εξέλεξε μόνος του τόν δύο ζώα, μεθοδικώς, χωρίς να θυμώη, ενώ ο μικρός τζόκευ έβραχεν από άνυπομονησίαν, συλλο-

γίζόμενος οτι κάθε παρεχόμενη στιγμή ήσαν τήν άποστασιν, ή οποία τούς έχωρίζεν από τόν Λωρὰν και από τον Πέρτενερ.

"Όταν ετελείωσαν όλαι αι προετοιμασίαι, ο Μπόμπης ήτοιμάσθη να ίππεύσθ, άλλ' ο Τσάρλεϋ τον εμπόδιζε.

"Περίμενε, τω ειπε.

Και λαθών τόν φανάρι του, εξήλθεν εις τόν δρόμον και ήρχισε να εβρουά κάτω, ώς να ελθίη κανένα πρόγμα χιμένον. "Η έρουνα αυτή, προς μεγάλην δυσαρέσκαιαν του άνυπομονούντος Μπόμπη, παρετάθη πολύ. "Επιτέλους, αφού έπροχώρησε και μέχρι τής διασταυρώσεως τών δρόμων, που εβραχεν έξω από τόν χωριόν, ο Τσάρλεϋ επέστρεψεν εις τήν αυλήν του εύχαριστημένος και σφυρίζων τόν άγγλικόν ύμνον.

"Ενθαρρυνθείς από αυτήν τήν ψευδοθειάν, ο Μπόμπης ετόλμησε να έρωτήση τόν διδάσκαλόν του αν ήθελε τόν πράγμα που ειχε χύσει εις τόν δρόμον.

"Ο Τσάρλεϋ ήρχισε να γελά:

"Μά πάντα άτζαμής θα είσαι, και μένε Μπόμπη; ήξισε ναποκρίθ. Μάθε λοιπόν, παιδί μου, ότι προτιμώτερον εινε να αναβάλης τήν αναχώρησιν σου δύο ώρες, άλλα να ξεβρής ποϋ θα πές, παρ να φύγης άμέσως; και να τρέχης στό κουτουρού. Δεν εγύρισεν στό δρόμον με τόν φανάρι κανένα πρόγμα χιμένον, άλλα τα πατήματα του Πέρτενερ, που εχει ελαφρά πέταλα με δύο κερτιά, ενώ τόν άλλα άκαγα έχου πέταλα με τρία κερτιά. "Επειδή εβραχες τόν άπόγευμα και όλίγη άνθωλο επέρασαν από τόν πρωί, κατώ θωσα εύκολα να εξακριώσω, οτι ο κλέπτης μας έφυγεν από τόν μέρος του Κόττινχαμ, τόν οποίον σημαίνει οτι σκοπεύει να μπαρκαρισθ εις τόν Δούβρον, ενώ αν έφουγεν από τόν Μόρδεν, θα έπαιρνε πλείον εις τόν Φόλκεστον. "Εννοείσ τώρα Μπόμπη, γιατί ο καιρός ποϋ έψαχνα, δεν εινε καιρός χιμένος;

"Τι αξιος ποϋ είθε δασκαλέ μου! άνεχόχες με θαυλασμέν ο μικρός.

"Απισε τώρα τής κολακειας και καθάλλικε! ειπεν ο Τσάρλεϋ. Βέβαια δεν έχομε τήν αξίωσιν να παρηγουμε στό τρέξιμο με τον Πέρτενερ, γιατί κανένα άλογο στην Άγγλία δεν τρέχει σαν κι αυτόν. "Επίτω όμως, οτι ο κλέπτης, διά να μη τόν παρακουράσθ, δεν θα τιν βιάθη πολύ και έτσι μόνον θα μπορούσαμε ίσως να τόν φθάσωμε.

"Ταύτα λέγων, ο Τσάρλεϋ εκαβαλλικεύσε τόν μεγαλόσωμον ίρλανδόν του, έστειλε με τόν μασιτίγον του νεύμα άποχαίρετισμού προς τήν συζυγον του, τήν άφρονον πάντοτε και εύπειθή, και άκόλυθούμενος υπό του Μπόμπη, εξεκίνησε προς τήν διεύθυνσιν, τήν οποίαν τω ειχον υποδείξη τόν πατήματα

"Επί τήν Ίχνη

"Όλην τήν νύκτα εταξείδευταν έριπποι, ποτε κλπάζοντες, ποτε τριποδίζοντες και ποτε με άπλουδ βήμα. Μέχρι τής ανατολής του ήλιου διήνυσαν πλείον τών τριακόντα μιλλίων και εύρέθησαν εις τόν Κέντ, ήτοι εις άπόστασιν εξήκοντα περίπου μιλλίων από τόν Δούβρον. "Έκει ο Τσάρλεϋ διεταξε στάσιν, όχι χάριν αυτού, διότι ήτο άκούρατος, άλλα χάριν τών ίππων.

"Εσταμάτησαν λοιπόν παρά τήν όθην μικρού ποταμού κ' έπρογευμάσθη με ψωμί και με ζαμπόνι. "Ως μόνον δε πύτον ειχον τόν διουγές νερόν του ποταμού, από τόν όποιον ο Τσάρλεϋ ήπιε καμιά δεκαριά ποτήρια, με τήν εύχαριστην άνθρώπου, ο όποιος εβύνη τήν πυρκαϊάν που ήνασαν μέσα του τόν κρασιόν και τόν σπύριον τής Γκόλδ Στάρ Τάβερν.

Μετὰ τόν λιτόν αυτό πρόγευμα, ο ίππογυμναστής, εξηπλωμένος επί τής χλόης, εφαινετο ήσυχος και εύτυχής. "Ο Μπόμπης όμως δεν εβλεπε τήν ώραν να ξεκινήσουν.

"Αλλ' ο Τσάρλεϋ δεν τόν ενοούσε και χωρίς να βιάζεται διόλου, κατεγίνετο να εξηγή εις τόν μαθητήν του τούς λόγους, δια τούς όποιους ήλπικεν οτι δεν θαρρούσε να συλλάβη τόν κλέπτην.

"Μάυ μπού, τω ελεγεν, αυτό τόν παλιόσκυλο που μάς εκλεψε τόν Πέρτενερ, ειμαι βέβαιος πως δεν εφθασε άκόμη στό Δούβρο.

"Πώς το συμπεραίνετε; ήρώτησεν ο Μπόμπης.

"Τόν συμπεραίνω, διότι, διά να φθάσθ, θα έπρεπε να κυράσθ πολύ τον Πέρτενερ.

"Εινε ακόμη μεθυσμένος!.."

"Αλλά τρελλός εινε, να κάμη τέτοια άνοησία; Μά και αν υποθέσωμε οτι εβρασε κηρύλα, τι μάς μέλει;

"Ο Μπόμπης ετόλμησε να διαμαρτυρηθ.

"Μ' αν εινε τώρα στό Δούβρο, άνεκραξε, μπορεί να μπαρκαρισθ, και όταν θα φθάσωμε μεις, εκείνος θα ταξείδευε στη θάλασσα!

"Ο Τσάρλεϋ έμετριάσε και ύψωσε τούς ώμους.

"Πάλι ακέπτεσαι σαν άτζαμής, μικρέ μου φίλε, εξηκολούθησε. Λησμο-

νείς, οτι σήμερα εινε Κυριακή;... Τής Κυριακάς δεν βόισαι κανείς εύκολα πλοία που να φύγουν για τή Γαλλία. Είρω καλά, οτι ο λωτοδότης μας εινε πλούσιος, χάρης στη ζώη που σου εκλεψε, και δεν θα εδίσταζε να πληρώσθ ακριβα τόν πλοιο που θα τόν περνούσε με τάλογό του άντικρυ. "Ο αέρας όμως φυσά από τή θάλασσα, έπομένως δεν εινε εύνοϊκός και, για να βγίη από τόν λιμάνι εν' άπλό καικι, θα περιμένη φυσικήν ναλλάξη ο καιρός, τόν όποιον συνήθως συμβαίνει τόν βράδυ. Βλέπειτε λοιπόν, φίλε μου Μπόμπη, οτι τόν καλλίτερο που έχομε να κάμωμε, εινε να κοιμηθούμε ήσυχα μια-δύο ώρες. Τάλογά μας θα ξεκουρασθούν και θα φθάσωμε στό Δούβρο κατά τας πέντε τόν βράδυ, φρέσκοι-φρέσκοι.

"Ο μικρός τζόκευ ήναγκάσθη να υποκύψη εις τήν λογικήν. "Εξηπλώθη και αυτός επί τής χλόης, παρά τόν πλευρόν του διδασκαλου του και προσεπάθησε να κοιμηθ, άλλα δεν ήμπορεσε να τόν κατορθώσθ. "Εκτός τής ανησυχίας του, ειχε και τόν Τσάρλεϋ που εβροχάλιζε δυνατά. Ποϋ να κοιμηθ κανείς κοντά του!

"Εσηκώθη λοιπόν σιγά-σιγά ο Μπόμπη, και άφισας τόν Τσάρλεϋ να ροχαλιζθ, εδοκίμασε να ξεγελάσθ τήν άνυπομονησίαν του, κυττάζων τούς σπανίους διαβάτας, που έπερνούσαν από τόν εζοχικόν δρόμον. Δεν ήσθάνετο διόλου τήν κούρασιν τής νυκτός, που τήν επέρασεν άγρυπνος και ταξείδευων.

"Ω, αν ήτο μόνος!.. θα εξηκολούθει τόν δρόμον του προς τόν Δούβρον, χωρίς να χύσει στιγμήν. Τώρα μάλιστα που

είχε και άλλον... "Ενθυμηθείς όμως τας περιπετειάς του ταξείδου του, έσυλλογίσθη οτι μόνος του δεν τόν εκατάφερεν και τώσον καλά, και οτι ποϋ καλλίτερα ήτο τώρα που ειχεν ένα τώσον πολύτιμον ούντροφον και όδηγόν. "Αφού ο Τσάρλεϋ υπεσχέθη οτι θα πιάσθ τόν κλέπτην... θά τόν έπαινε!

"Όπου επανευρίσκουν τόν Πέρτενερ

Με τας σκέψεις αυτάς, ή ώρα επέρασε και εβραχεν τόν ροχαλιζόντα του Τσάρλεϋ έπαυσαν.

"Επειτα συνέχισα

ΑΘΗΝΑ' ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΣΗΜΑΙΑ ΤΗΣ ΑΚΡΟΠΟΛΕΩΣ

"Αγαπητοί μου,

Α ερείπια του Παρθενώνος επάνω εις τόν βράχον της Ακροπόλεως.

είνε τόν επιφανέστερον και τόν ενδοξότερον σημείον, όχι μόνον τής ελληνικής χώρας, άλλα και όλου του κόσμου. Πολλα άλλα σημεία διεκδικούν, καθώς γνωρίζετε, τόν παλαιόν τίτλον του "όμφαλου τής γής", άλλα τας δικαιοτέρας βέβαια αξιώσεις εγείρει ο χώρος αυτός, επί του όποιου άνηγέρθη τόν τελειότερον μνημείον του μεγαλητέρου, του τελειότερου πολιτισμού, αφ' όσους ειδαν ποτε οι άνθρωποι. Αυτή λοιπόν ή κλεινή "Ακρόπολις, τόν ιερόν παλλάδιον τής αρχαίας δόξης, τόν όποιον τόν νεόν ελληνικόν Κράτος έχει τήν εύτυχίαν να περιλαμβάνη εις τήν πρωτεύουσάν του, πρόκειται τώρα να επιστεφθ με μίαν μεγάλην, γιγαντιαίαν, ύψηλήν και πάνοπτον ελληνικήν σημαίαν. Η ώραία ιδέα άνήκει εις τήν "Αρχαιολογικήν "Εταιρείαν τής Ελλάδος, εις τήν δικαιοδοσίαν τής οποίας υπάγεται, μαζί με όλους τούς άλλους αρχαιολογικούς χώρους του βασιλείου, και ή "Ακρόπολις, και εινε γέννημα του ένθουσιασμού και τής εθνικής ύπερηφανείας, που προκαλούν γενικώς αι μεγάλοι επιτυχιαί και νίκαι του άπελευθερωτικού τούτου πολέμου. Αντάξιον δε τής ώριμής ιδέας εινε όμολογουμένως και τόν έγγραφον τής "Εταιρείας προς τόν προϊστάμενον ύπουργόν τής Παιδείας, παρά του όποιου ζητεί τήν έγκρισιν.

"Η σημαία τής Ακροπόλεως—λέγει— ή οποία θα εινε και από τήν θάλασσαν ορατή, όπως άλλοτε τόν δόρυ τής Προμάχου "Αθηνάς ήτο ορατόν από τόν Σούνιον, θα ύπενθυμίζη εις τούς διερχομένους τήν μεγάλην του πολιτισμού λεωφόρον, ή οποία ονομάζεται Μεσόγειος Θάλασσα, οτι και χείρας είκοσι και πέντε μυριάδων "Ελλήνων στρατιωτών, κατά ξηράν και κατά θάλασσαν αγωνισθέντων, άνύψωσαν τήν εθνικήν σημαίαν παρά τήν μνημεια εκείνη, τήν οποία ανήγέρθησαν επί τής παλαιάς ελληνικής θαλασσοκρατορίας. "Εκτός τούτου, ή άνυψούμενη σημαία θα ύπενθυμίζη εις τήν νεολαίαν των επιτιμημένων τας άρετάς του Στρατηλάτου Κωνσταντίνου και του ελληνικού στρατού, του έλευθερωτικού τώσον μυριάδων "Ελλήνων. "Τοιοιουτρόπως δε οι επίγονοι, παιδαγωγικάτα, θα διατελώσι μνήμονες των ήρώων του Σαρανταπόρου και τής εϋ-

Α ερείπια του Παρθενώνος επάνω εις τόν βράχον της Ακροπόλεως.

Α ερείπια του Παρθενώνος επάνω εις τόν βράχον της Ακροπόλεως.

κλεψῆς τῶν Ἰωαννίνων πολιόρκιας καὶ θὰ φιλοτιμηθῶσι νὰ συμπληρώσωσι τὴν κοσμοιστορικὴν τοῦ Γένους ἐντολήν.»

Ἡ σημαία τῆς Ἀκροπόλεως, ἡ ὁποία θὰ εἶνε, ὡς εἶπαμεν, γιγαντιαία, ἐπὶ πανυψηλοῦ σιδηροῦ κοντέν, θανυψώνεται, ἀπὸ τῆς ἀνατολῆς μέχρι τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου, καθ' ὅλας τὰς μεγάλας θρησκευτικὰς καὶ ἐθνικὰς ἐορτάς. Καὶ πράγματι θὰ εἶνε κάτι ὠραῖον καὶ συγκινητικὸν διὰ τὰ μάτια καὶ τὴν καρδίαν, ὅχι μόνον τοῦ Ἑλλήνου, ἀλλὰ καὶ τοῦ ξένου. Οἱ κυριασμοὶ ἐκεῖνοι τῆς ἐνδόξου κυανολευκῆς παρὰ τὰ ἔνδοξα ἐρείπιτι, θὰ εἶνε ὡς φιλήματα πρὸ θάνατλάσσουν εἰς τὴν ὑψηλὴν καὶ περίοπτον ἀκίνητην θέσιν, ὁ ἀρχαῖος Ἑλληνισμὸς καὶ ὁ νέος, — ἄξιος πλέον ὁ εἰς τοῦ ἄλλου. Ἔως τῶρα, ποτὲ δὲν ἐφρονταζόμεθα ὅτι ἦτο δυνατόν νὰ στηθῇ μία σημαία τοῦ νέου ἑλληνικοῦ Κράτους πλησίον τοῦ Παρθενῶνος. Τὸ ἐφρονταζόμεν ὡς βεβήλωσιν. Τόσον εἴμεθα μικροὶ, ταπεινοὶ, δεῖλοι καὶ ἀτολμοὶ πρὸ τοῦ ἀρχαίου μεγαλείου, τὸ ὅποιον μᾶς ἐφραίνειτο ἀφαστον, ἀπρόσβητον... Ἀλλὰ βλέπετε, ὅτι τῶρα εὐκόλα τὸ φρονταζόμεθα καὶ ἀδιστακτικῶς τὸ ἐκτελοῦμεν. Οἱ μικροὶ ἐμεγαλώσαμεν, εἰ ταπεινοὶ ὑψώθημεν. εἰ ἀδόξοι ἐδοξάσθημεν. Ἐχομεν καὶ ἡμεῖς μίαν μεγάλην ἡρωϊκὴν ἱστορίαν, ἐγίναμεν πρόγονοι, διὰ τοὺς ὁποίους μίαν ἡμέραν οἱ ἀπόγονοι θὰ υπερηφανεύονται, θὰ καυχῶνται, καὶ τοὺς ὁποίους θὰ ὄντι-

ροπολοῦν νὰ φθάσουν καὶ νὰ ὑπερβῶν. Μετὰ τὸν πόλεμον αὐτόν, ὁ ὅποιος προσέθεσεν εἰς τὴν ἑλληνικὴν ἱστορίαν τὰς ἐνδόξους σελίδας τοῦ Σαρανταπόρου, τῶν Γεννητῶν, τῆς Θεσσαλονίκης, τοῦ Μπιζανίου, τῶν Ἰωαννίνων, εἰμποροῦμεν κάλλιστα νὰναπετάσωμεν τὴν σημερινὰν μας πλησίον τοῦ Παρθενῶνος. Ἔως αἱ δύο δόξαι νὰ μὴ εἶνε ἀκόμη αἱ ἴδιαι, ἀλλ' ἡ μία δὲν ἐπισκιάζει τὴν ἄλλην καὶ τῶρα ὑπάρχει ἡ πεποθησις, ὅτι θὰ ἐξομοιωθῶσι εἰς τὸ μέλλον. Ναι, εἴμεθα ὑπερήφανοι καὶ ἔχομεν κάθε δικαίωμα νὰ εἴμεθα. Μᾶς τὸ ἀναγνωρίζει καὶ ὁ κόσμος. Οἱ νεώτεροι Ἕλληνες, — ἀρχισαν νὰ λέγουν οἱ ξένοι, — ἀνεδείχθησαν ἐράμιλλοι τῶν προγόνων των. Καὶ ὅταν, καταπλέοντες εἰς τὴν οὐνερευτὴν Ἑλλάδα, τὸ προσκύνημα τῶν πολιτισμένων, θὰ βλέπουν μακρῆθεν, ἀπὸ τὸ πλοῖον ἀκόμη, τὴν γιγαντιαίαν κυανόλευκον καὶ θη μνηθάνουν ὅτι κυριατίζει ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως, θὰ αἰσθάνονται καὶ αὐτοὶ τὸ ἴδιον εἶγος τῆς συγκινήσεως πρὸ ἡσθάνοντο καὶ οἱ ἀρχαῖοι, ὅταν διέκριαν ἀπὸ τὸ Σούνιον τὸ δόρυ τῆς χαλκίνης Παλλάδος. Ἀλλὰ πόσον τὸ εἶγος αὐτὸ θὰ εἶνε ἰσχυρότερον, ὅταν ὁ ἐρχόμενος διὰ πρώτην φοράν εἰς τὰς Ἀθήνας θὰ εἶνε Ἕλληνας καὶ θαντικύβη ἀδε φωμένα τὰ δύο μεγάλα καὶ αἰώνια σύμβολα, τὸν Παρθενῶνα καὶ τὴν Ἑλληνικὴν Σημαίαν!..

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΣΤΑ ΓΙΑΝΝΕΝΑ

Γειά Σας, χαρά Σας, Γιαννιόπουλα, παιδιὰ! Καὶ σεῖς, κεπέλλες Γιαννοπούλες, γειά [σας]

Ποιὰ σὰν ἐσὰς δοκίμασε καρδιά Τῆς Πλάσης ποιὰ καρδιά τῆ λευτεριά Σας;

Ποιὸ ἀγόρι ἐσφιχταγκάλιασε ποτὲς Στὴ γῆ τῆ Μάννα, τὸν Πατέρα, κόρη Ποιὰ ἐφίλησε Φιλὶ μὲ φτερωτὲς Τέτοιες γλυκάδες, κόρη ποιὰ, ποιὸ ἀγόρι;

Ὡ ἐσεῖς! ποῦ καὶ οἱ ματιές σας στές φω- [τίες] γοργὰ θὰ πάω. Δυὸ παιδιὰ ἔχω κὶ τὰ δυὸ εἶνε στὸν πόλεμο μαζί. Ἐμαθὲ πὼς ὁ Μενέλαός μου εἶνε ἀνήμπορος καὶ ἤλθαμε μὲ τὴν κόρη μου ἀπ' ἐδῶ — καὶ ἔδειξα τὴν ἄλλη γυναῖκα — νὰ τὸν ἰδοῦμε.

Χρυσὲς ὅι Ἐλπίδες στῆς καρδιάς Σας [τόρα] Τὰ φύλλα! Τῆς Σκλαβιάς δὲν εἶνε ἡ [χώρα] Δὲν εἶνε ἡ χώρα ποῦ ἔνα ἐκτίσθη Καστρο, Τῆς λευτεριάς ἐκεῖθε νάδγη τὰστρο!

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

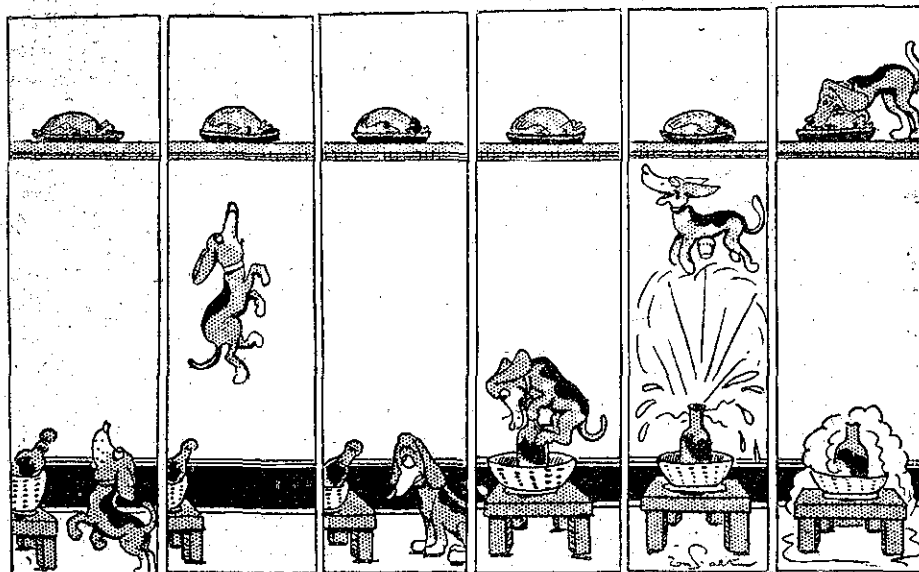
Η ΜΑΝΝΑ

Ἡ παραλιακὴ ὁδὸς τῆς Θεσσαλονίκης ἔερθε ἀπὸ κόσμον. Ἦτο Κυριακὴ καὶ ὠραία ἡμέρα μετὰ μακρὰν ναλοκαιρία. Τὰ τρεχαντήρια δεμένα κατὰ σειράν στὸ μῶλο, ἀνεπαύοντο ἤσυχα στὴν ἀγκαλιά τοῦ λιμένος, προφυλαγμένα ἀπὸ τὴν ὀργὴν τοῦ πελάγους. Ἀνεκτότερα στὸν λιμένα, ἦσαν ἄραχ- μένα πολλὰ Ἑλληνικὰ ἀτμόπλοια φορηγὰ μὲ τὴν κυανόλευκον στὴν πρῦμμα, ἔτοιμα νὰ μεταφέρουν Ἑλληνικὰ στρατεύματα ἀπὸ τῆς μιᾶς ἄκρας τῆς Ἑλληνικῆς γῆς εἰς τὴν ἄλλην. Ἑβραῖοι καὶ Τούρκοι χαμάληδες μὲ τὴν χαμαλίκα στῆς πλάτες, ἐφλυθούρου καὶ διεπληκτιζοντο μεταξὺ των. Ἕλληνες, Βούλγαροι καὶ Σέρβοι στρατιῶται καὶ ἀξιωματικοὶ διεσταυροῦντο χαριτωμένοι καὶ συγχρόνως ἀγριοκυταζόμενοι μεταξὺ των. Μεθυσμένος ἀπὸ τὴν χαρὰν μου διὰ τὴν νίκην τῶν Ἰωαννίνων καὶ λυπημένος συγχρόνως, διότι ἤμην ἐδῶ καὶ ἔχι ἐκεῖ, ἐβάδιζα καὶ ἐγὼ μεταξὺ τοῦ πλήθους, ὅποτε μου ἔκοψε τὸν δρόμον μίᾶ γρηκύλα, Ἕλληνίς ἐπαρχιώτισσα, μὲ ἕνα μπόγο στὸ χ-ρι. Ὅπισθεν τῆς ἠκολούθει μίᾶ ἄλλη νεώτερα τῆς.

«Παιδιά μου, μὴν ξεύρεις ἕνα στρατιῶτη Μενέλαο Δασκαλάκη, ἀπὸ τὸ Γύθειον;» μὲ ἠρώτησε καὶ μὲ ἠτένισε μὲ βλέμμα γεμάτο προσδοκία καὶ θαμπωμένο ἀπὸ ἕνα δάκρυ ἔτσιμο νὰ χυθῇ.

Α. Χ.

ΠΩΣ Ο ΑΖΩΡ ΕΦΘΑΣΕ ΤΟ ΑΦΘΑΣΤΟΝ

«Ἄ τί ὠραῖο κοτόπουλο...! Κοκκινιστό εἶνε... Πῶς θὰ μπορῶσα νὰ τὸ φθάσω; Γιὰ νὰ ἰδοῦμε μὲ τὴν ἑλαστικότητά...»

«Θειάκω μου, ἐδῶ εἶνε χιλιάδες στρατιῶται, ποῦ νὰ ξεύρη κανεῖς! Μὴν ἔχεις καμμιά σημεῖωσι γιὰ νὰ τὸν εὐ- ρῆς;»

Στὴν ἀκρὴ στὸ τσεμπέρι τῆς εἶχε δέ- ση ἕνα κόμβο· τὸν ἔλυσε μὲ προσοχὴ καὶ μοῦ ἔδωκε μίᾶ σημεῖωσι, ἡ ὁποία ἔγραφε: «Μενέλαος Δασκαλάκης, στρα- τῴτης 3ης Μεραρχίας 6 Πεζικοῦ συν- τάγματος, Φλωρίνα.»

«Ὁ, θειά μου, εἶνε πολὺ μακρὰ ἀπ' ἐδῶ τὸ παιδί σου.»

«Ὅσον μακρὰ καὶ ἂν εἶνε, γοργὰ γοργὰ θὰ πάω. Δυὸ παιδιὰ ἔχω κὶ τὰ δυὸ εἶνε στὸν πόλεμο μαζί. Ἐμαθὲ πὼς ὁ Μενέλαός μου εἶνε ἀνήμπορος καὶ ἤλθαμε μὲ τὴν κόρη μου ἀπ' ἐδῶ — καὶ ἔδειξα τὴν ἄλλη γυναῖκα — νὰ τὸν ἰδοῦμε.

«Ἄς τὰ ἰδῶ τὰ παιδάκια μου μίᾶ φορὰ καὶ ὡς παιθάνω» καὶ ἐσκούπιζε μὲ τῆς ἄκρας τοῦ τσεμπερίου τῆς τὰ δάκρυά τῆς.

«Ἄκουσε, θειά μου, τῆς λέω, ἀπὸ ἐδῶ ἔως τὴν Φλωρίνα εἶνε πολὺ μακρὰ, ἀλλὰ πηγαίνει σιδηροδρόμος. Ἐχετε χρήματα γιὰ τὰ εἰσιτήρια;»

«Πεῦ νὰ ταῦρω τὰ χρήματα, παιδί μου; Δὲν ἤξευρα ποῦ εἶνε τόσο μακρὰ καὶ τὰ ἐτελείωσα· μόνον νὰ ἔχης καλὸ καὶ μὲ τὸ καλὸ νὰ σὲ ἰδῇ ἡ μανούλα σου, κάμε τρόπο νὰ ἰδῶ τὰ παιδιά μου.»

«Καλὰ, θὰ φροντίσω, ἀλλὰ μέσα στὸν μπόγο τί ἔχεις;»

«Ἐγὼ ἀπὸ μίᾶ ἀλλαξιά ἀσπρόρουχου γιὰ τὰ παιδιά μου, γιὰ τὶ ὅπως γρῆφουν, τὰ ἔραχε ἡ ψείρα. Τοῦς ἔχω καὶ τρία κυδῶνια ἀπὸ τὸν κῆπό μας καὶ λίγα κα-

ρύδια. Δὲν εἶχα ἡ ἀμοιρὴ τί ἄλλο νὰ τοῦς πᾶω. Μόνον κάμε τρόπο, παιδί μου, ἔτσι νὰ σοῦ δινῇ ὁ Θεὸς καλὸ, νὰ ἰδῶ τὰ παιδάκια μου.»

Ἐσκέφθην ὅτι μακρὰν στὸ χωριὸ μου, μὲ τὴν ἴδια λαχτάρη περιμένει καὶ ἡ δική μου μάννα νὰ μὲ ἰδῇ. Ἐνθυμήθην μὲ πόση λαχτάρη καὶ ἡ ἰδική μου μάννα μὲ ἐσφίξε στὴν ἀγκαλιά τῆς, ὅταν μίᾶ φορὰ ἐγύρισα ἀπὸ τὴν ξενιτιά... Ὡδήγησα λοιπὸν τὰς δύο γυναῖκας εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῶν Μετοπίσθεν, ὁ οὗ ὁ καλὸς διαι- κητῆς τοῦς ἔδωκε δύο εἰσιτήρια δωρεὰν διὰ τὴν Φλωρίνα.

Ἐφυγαν εὐλογοῦσαι τὸν Θεὸν καὶ εὐ- χόμεναι τοὺς ἀνηθρώπους.

Ἐκ Θεσσαλονίκης

Π. Δ. ΠΑΝΑΓΩΠΟΥΛΟΣ

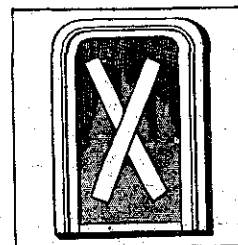
ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Ὁ ποντικὸς τοῦ Καναδά

Ὁ ποντικὸς αὐτός, ὁ ὁποῖος ἔχῃ εἰς τὸν Κανα- δᾶν, φέρει ἕνα- τέρωθεν τοῦ κύ- γου τοῦ ἀπὸ ἕνα μεγάλου, ὠσει- δῆ θύλακα. Διὰ τῶν θυλάκων αὐ- τῶν μεταφέρει τροφὰς εἰς τὴν φωλεάν του. Τοῦς ἀδειάζει δὲ ἐκεῖ, στεκόμενος ὀρθος ὅπως ὁ κείκυρος καὶ πιέζων αὐ- τοῦ; μὲ τοὺς ἐμπροσθίους τοῦ πό- ας. Ὁ ποντικὸς αὐτός εἶνε μεγάλου ἀναστή- ματος καὶ ἀνῆκει εἰς τοὺς ὀρ υραῖους.

Μέσον προφυλακτικὸν

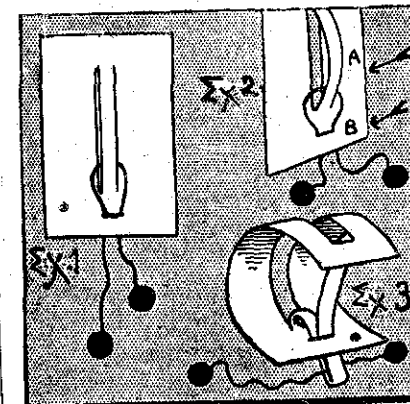

Εἰς τὴν Ἀγ- γλίαν, οἱ ἀγθο- φόροι, ὁ σάκις μεταφέρουν κά- τοπρα, κολλοῦν ἐπ' ἄνω εἰς τὸ κρύσταλλον δύο ταινίας χόρτου, χιαστί, ὅπως τὰς βλέπετε εἰς τὴν εἰκόνα. Τὸ ἀπλοῦ- στατον αὐτὸ μέσον ἐξασφαλίζει τὰ κάτο- πτρα κατὰ τοῦ ραγίσματος, διότι, φρι- νεται, ἐξουδετερώνει τὰ κινητήματα. Σι- νιστάται εἰς τοὺς μετακινῶντας τὴν ἴην Σεπτεμβρίου...

Εὐκόλον θαῦμα

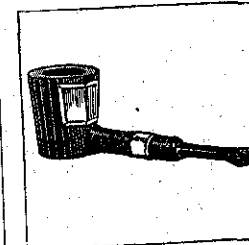
Ἴδου ἕν ἐπισκεπτήριον. Τοῦ κάμνετε δύο μακρὰς παραλλήλους ἐντομάς μὲ μαγαϊρίδιον, καὶ μίαν μικρὰν ἀπὸ κάτω. Περνάτε δὲ, ὅπως σὰς δείχνει ἡ εἰ- κὼν (Σχ. 1) μίαν κλωστήν, εἰς τὰ δύο

ἄκρα τῆς; ὅπως δένετε δύο μεγάλα κουμπιά. Πῶς εἶνε δυνατόν νὰ ξεπερασθῇ ἡ κλωστή μὲ τὰ κουμπιά, χωρὶς νὰ σχισθῇ

περισσότερον ἐκεῖ κάτω τὸ ἐπισκεπτήριον; Ἴδου. Ὄψασθηνώσατε τὸ Α (Σχ. 2) θὰ τὸ διπλώσατε καὶ θὰ τὸ περάσατε διπλω- μένον ἀπὸ τὸ Β, ὅπως σὰς δείχνει τὸ (Σχ. 3). Τὰ κουμπιά τότε χωρῶν καὶ ἡ κλωστή ξεπερνᾷ.

Μία πίπα

Καὶ αὐτὴ ἡ πίπα τί σὰς λέ- γει; Ἀνῆκει εἰς ἕνα θεριακλήν Ἀγγέλον καὶ εἰς τὸ ὄπισθεν μέρος τοῦ φουρνέλλου φέρει ὅπην ὑαλε- σκεπῆ, διὰ τῆς ὁποίας ὁ κάπνιστής εἰμπορεῖ νὰ βλέπῃ τί γίνεται μέσα. Εἶνε σαν τὴν πίπα μὲ τὸ διπλὸ φουρνέλλο ποῦ σὰς ἐδείξαμεν ἄλ- λοτε. Ἀπλὴ ἰδιαιότητα χωρὶς τίποτε τὸ πρακτικόν — ὅπως δὲ καὶ τὸ κάπνισμά.

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοὶ

α) Μαγικὴ εἰκὼν

Ἐστιάη ἀπὸ τοῦ Σημαιοφόρου Ἑλλήνος

Ὁ Γιάννης ἔχασε τὸν παππεῦ του καὶ κλαίει. Μήπως εἰμπορεῖτε νὰ τοῦ τὸν εὑρετε, διὰ νὰ παύσῃ;

β) Ἐφθαρμένη ἐπιγραφή

Ἐστιάη ἀπὸ τοῦ Ἑλληνόπουλο τοῦ Αἴμου
Υ. Ο. ΩΜ. ΕΧ. Ν Κ..
Τ.. .ΥΧ..

Ἀηλώσεις: Αἱ λύσεις — ὁσωνδήποτε ζητη- μάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου, — συνοδεύονται ὑπὸ ἐνὸς μόνου δεκαλέπτου γραμματοσήμου.

Λύσεις τοῦ 13ου φύλλου

α) Τὸ τρυγόνι θὰ ἰδῶμεν εἰς τὴν ἀρι- στερὸν ὠμόν τοῦ κυνηγοῦ, ἂν ἀναστρέ- ψωμεν τὴν εἰκόνα. — β) Ἑλλάς, Πορ- τογαλλία, Γαλλία, Βέλγιον, Ρωσσία. — γ) Ἡ ἀσπραπὴ καὶ ἡ βροντή. — δ) Une place pour chaque chose; chaque chose à sa place.

Ιδε τον Οδηγον σου

Συνδρομη του Κεφ. Β

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Ο ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ

Τ' άστέρια τρεμοσβύνουν στον καίγαλανό ουρανό... Τό φεγγάρι έχει χλωμίαν πιά κι' ένα βαρύ άγγομαχητό ανούδη την σιωπήν αυτήν της νύκτας...

Ξαπλωμένος στο χώμα, που έχει βάρη με τό άλμα του ό άρχειος στρατιώτης, πονει, άποφέρει, βογγά Χθές, μέσ 'στου πολέμου την άντάρα, μεθυσμένος άπ' τής μέχης τον καινό, σίν λιοντάρι έπολέμα και τους έχθρους έθέρριζε. Μά ξ-ξασφρα μία σφαίρα, σφαίρα Τούρκικη του πέρασε τό στήθος... και τό άνδρειο καλληκάρι ξάπλωσε κάτω στην γή.

Μισολεθαμμένος τώρα, στρέφει τον νούν του άλλου, στην όμορφη πατερίδα... Συλλογίζεται τους δικούς του, που πιά βέβαια δέν θα τους ξαναϊδή και τά δάκρυα σαν ποτάμι άπ' τά μάτια του κυλούνε. Και μέσ' τή θλίψη του εκείνη του φαύγουν άπ' τό στόμα του αυτά τά πιεραμμένα λόγια: «Καλλιτέρα νά μη γεννώμουνα!»

Αλλά ό θάνατος πλησιάζει και σαν όνειρο ό στρατιώτης βλέπει ένα άγγελο στό κάτασφρα ντυμένο νά στέκεται μπροστά του. Και στρέφοντας τότε τό πρόσωπο, διακρίνει γογατωμένο μπροστά του τον λογάριό του, που του κάρφωσε τό δικό του λογάριο στό αίματοβαμμένο του στήθος. Τό πρόσωπό του φωτίζεται από χαράν. Και ένφ προσπαθεί με όλη του την δύναμη νά προσφέρει άπ' τά βάρη τής καρδιάς του ένα «ευχαριστώ» τά ρίγη του θανάτου τον πιάνουνε... έτελείωσε. Κοιμάται τον αιώνιο όπνο με ένα γλυκό χαμόγελο στό χείλη...

Πανελλήνιος Πόθος

ΦΙΛΑΛΗΘΕΙΑ

Όταν ό Γεώργιος Βάσιγκτων, ό πρόεδρος των 'Ηνωμένων Πολιτειών, ήτο μικρόν παιδίον, κάποιος του έδωσεν ένα πέλεκυν.

Πλήρης χαράς άπ'ήλθε, κτυπών πών ό,τι εβρισκεν εμπρός του. Είς τον κήπον υπήρχε μία πορτοκαλέα, δένδρον αγαπητόν του πατρός του· ό μικρός άπερίσκεπτος τό έκτύπησε διά τό πελέκειως τόσον πολύ, ώστε τό δένδρον κατεστράφη.

Όταν ό πατήρ τό είδεν έλυπηθή πολύ, και ήρώτησε ποιος τό έκαμεν. Αλλά κανείς δέν ήδύνατο νά τον πληροφορήσει. Μετά μίαν στιγμήν είδε τον Γεώργιον με τον πέλεκυν είς τήν χείρα και ύποπτευθή ότι αυτός ήτο ό ένοχος:—Γεώργιε, του λέγει, γνωρίζεις ποιος κατέστρεψε τήν πορτοκαλέαν; θέλω νά τον τιμωρήσω, και τόσον καλά, ώστε νά μη λησμονήση ποτέ τήν ήμέραν αυτήν. Τό παιδίον έσκέφθη μίαν στιγμήν, έπειτα με θάρρος άπήντησεν.—Γνωρίζετε ότι δέν δύναμαι νά είπω ψεύματα... Έγώ τήν κατέστρεφα· τιμωρησατέ με.—Έβλεδεις τάς άγκάλας μου, παιδί

μου! άνεφώνησεν ό πατήρ. Είχες μέγα άδικον νά καταστρέψης τό όφέλιμον δένδρον, τό όποιον είχα φυτεύσει. Έν τούτους, Γεώργιε, λέγων μοι τήν άλήθειαν, με έπλήρωσες χιλιάκις. Τό θάρρος και ή ειλικρίνεια είς τον υϊόν μου άξίζουσι περισσότερον άπό χίλια δένδρα με άγυροά άνθη και χρυσούς καρπούς. Τό συμβάν τής πορτοκαλέας θα σέ κάμη νά ένθυμήσαι είς όλην σου τήν ζωήν, ότι πρέπει νά λέγης, όσον και άν σου στοιχίση, τήν άλήθειαν.

(Έκ του Γαλλικού) 'Ηρωϊκή Σάμος

ΤΗΣ ΝΙΚΗΣ Η ΓΙΟΡΤΗ

Τόλόλαυτρο τής δόξας πανηγύρι Με κρότους ή καμπάνες διαλαλούσαν Στο πρώινό άνοιξάτικο λιοπύρι... Πόσες καρδιές άπ' τή χαρά πετούσαν!!

Στους δρόμους όλους έβλεπες, πανώρηνα Χαρά νά φερούγίχη στον καθένα. Γυναίκες, γέροντες, κορίτσια, άγόρια Τελούσαν με τά μάτια δακρυσιμένα...

Σε κάθε γειτονιά άπομακρυσμένη Σε κάθε μακρυνό μικρό δρομάκι Γροικούσες, με φωνή λαχανιασμένη Ακούραστο κάθε μικρό παιδάκι

Με μία σημαία στό χεράκι, νά φωνάζει: «Πέσαν τά Γιαννενα και τό Μπιζάνι!» Αύτή ή φωνή του, άχι πόσους θα γλυκιάσει (κάνη Κι' από πόσους δέν θα βγάλη ένα μαράζι!...

Τόλόχαρο τής δόξας πανηγύρι Με κρότους τά τουφέκια διαλαλούσαν Στο πρώινό άνοιξάτικο λιοπύρι... Πόσες καρδιές άπ' τή χαρά πετούσαν!!

Αθήναι, 21-2 1913 Αθανάσιος Αϊάκος

ΧΙΟΝΙΣΜΕΝΟ ΜΕΓΑΛΕΙΟ

Μεσάνυχτα κοντεύανε. Στο γαλάζιο ουράνιο θόλο βαίλανε γεμάτο τό φεγγάρι και φάτιζε με τ' άσημένιο φώς του τήν έρημη κι' άπ' τήν παραμονή χιονισμένη γή. Μικρά συνεράκια, άγνά, σαν άσπρές φλέβες όπ' μάμαρο μαύρο, κορνίζοναν μίαν άκρη στον ορίζοντα, κ' έμοιαζε τό φεγγάρι σαν νά τά κνηγουόσε. Σπαρμένα που και που τ' άστέρια, συμπλήρωναν τό ουράνιο αυτό μεγαλείο.

Όπό μακρυνά φαινόνταν όλα στη γη άσπρα κουκουλωμένα. Τό λίγο χιόνι που μορουν τ' άφύλλα δέντρα νά βαστάξουν, στόλιζε με χέρι τεχνικό τά σκελδρωμένα κλαριά τους. Ψυχρό άεράκι τό πάγωνε και τά μικρά κρυστάλια του γυάλιζαν στό φώς του φεγγαρίου και πάλι έπαινε ή αύρα, και πάλι έσπερτε ή γή σε μιά ήσυχία, τήν έρημ και συλλογι-

σμένη τής νύχτας. Σε κανένα σπίτι δέν έφεγγε φώς, σε κανένα σπίτι δέν φαινονταν ζωή. Η γή κοιμούνταν, τώρα που τά όρολόγια χτυπούσαν μεσάνυχτα

Δροσδή. Ανακία.

ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΓΡΑΜΜΑ

Ψιλή-ψιλή βροχή και άέρας δυνατός μ' έξύπνιασαν πρωί. Σύννεφα μαύρα είχαν σκεπάσει τον ουρανό και στην άντανάκλασι του όλα ήσαν σκουρόα, μελαγχολικά. Κύματα άγρια άφροισμένα άκούονταν νά κτυπούν στην άμμουδιά. Παντού έρημιά· λές και τους είχε σαρώση τους άνθρώπους ό χειμώνας. Ψυχή δέν έφαινετο.

Μά κάποια ώρα, διακρίνει μιά γεροντική μορφή, χλωμή και σωριασμένη. Δέν είχε κουράγιο νά περιπατήσει· ένόμιζα πώς θα λιποθυμούσε.

Υστερα από λίγη ώρα, είδα τήν ίδια γρηά, που προτίτερα ήταν γεμάτη θλίψη, τήν είδα χαρούμενη, γελαστή. Δέν έπειπατούσεν άργά· άλλα, χωρίς νά τήν έμποδίση ούτε ή βροχή που τότε πιά ήταν δυνατή, και χονδρές χονδρές ή σταλαγματιές κτυπούσαν τά τζάμια του παραθύρου μου, ούτε ό δυνατός άέρας, που έλεγες ότι θα τά παρέουρνεν όλα στην άγρια θέλησί του, —έτρεχε με θάρρος στό σπίτι τής, σφικτοκρατώντας ένα χαρτί...

Ήταν τό γράμμα που τής έστειλε τό παιδί τής από τον πόλεμο, έπειτα από τόσο καιρό που είχε νά τής γράψη. Τώρα δέν ήταν ή ίδια ή χλωμή, ή άπλητισμένη. Λές και τό γράμμα αυτό είχε μαγική δύναμη κ' έδωσεν στην πονεμένη μητρική καρδιά δύναμη, ζωή, έλπίδες...

Βοσκοπούλα τής Δωροίδος.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ό Νίκος κάμνει μίαν «Ακροστιχίδα έξ αντίθετων» και του χρειάζεται ένα φτ.

—Αχ, λέγει, ποιό είναι τό αντίθετο του φθόνου;

Και ή μικρά του άδελφή: —'Η άφθονία, κουτέ!

Έστάλη υπό τής Θεσσαλονικεϊκής Έλλάδος

Προχθές καθήμεθα ό Πυγμαλίων, ό άδελφός μου ό μικρός και ένός, και πολεμάγαμε νά λύσουμε μιά μαγική είκόνα, που είχεν ένα όνηλάτην και έγύρευε τον όνον του:

—Πού νά είναι; έλεγα εγώ. —Νάτο; άναφώνει ό μικρός άδελφός μου δείχνων τον Πυγμαλίονα.

Έστάλη υπό του Έφρους του Κωνσταντινού

Ό μπαμπάς: — Δέν μου λές, Μίμη, έχεις 50 λεπτά. Αν δώσης τά 15 'ς ένα πτωχό παιδί, πόσα θα σου μείνουν;

Μίμης: — Πενήντα, μπαμπά.

Ό μπαμπάς: — Πώς; Μίμης: — Μά με-ρωτά; και μένα άν δίνω;

Έστάλη υπό τής Θεσσαλονικεϊκής Έλλάδος

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 136ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΛΕΥΚΩΝ ΔΕΞΙΩΝ

[Ιδε φυλλάδιον 5ον, σελ. 43]

- 1.—Είς τήν σελίδα 37, στ. α («Μικρός Τζόκευ») λείπει ή λέξις γέλωσ. 2.—Είς τήν σελίδα 38, στ. α («Μικρός Τζόκευ») λείπει ή λέξις αυλικούς. 3.—Είς τήν σελίδα 38, στ. β («Μικρός Τζόκευ») λείπει ή λέξις συγχαρούν. 4.—Είς τήν σελίδα 39, στ. α («Μικρός Τζόκευ») λείπει ή λέξις δαφνιος. 5.—Είς τήν σελίδα 39, στ. γ («Αθηναϊκή Έπιστολή») λείπει ή λέξις μάλισσα. 6.—Είς τήν σελίδα 40, στ. α («Ακούραστοι χορευτά») λείπει ή λέξις παιδική. 7.—Είς τήν σελίδα 40, στ. γ («Ακούραστοι Χορευτά») λείπει ή λέξις χρησιμεύη. 8.—Είς τήν σελίδα 41, στ. α («Κακό κόνακι») λείπει ή λέξις βάσανα. 9.—Είς τήν σελίδα 41, στ. α («Νέα και περιεργά») λείπει ή λέξις γίνεται. 10.—Είς τήν σελίδα 42, στ. γ («Σελίς Συνεργασίας») λείπει ή λέξις χυμένο. 11.—Είς τήν σελίδα 43, στ. β («Αλληλογραφία») λείπει ή λέξις προκηρυσξεν. 12.—Είς τήν σελίδα 44, στ. α («Αλληλογραφία») λείπει ή λέξις φίλην.

Έπτά μόνον λείπει εύρον και τής 12 λέξεως. Η τελευταία άπάντησις είναι του Μελινοϊς Έλεωρότου. Εξείς ακριβώς και άδιστακτως όλος τάς λέξεις, χωρίς τό παραμικρότερον λάθος. Έπειτα έργεται ό Βασιλείος ό Βουληγορόντος, του όποιου τό μονον λάθος είναι ότι άντί συγχαρούν έγγραψε συγγράσαι (τό ίδιον βεβζιζ είναι, άλλ. είς τήν Διάπλασι προτιμάται πάντα ό άπλουστερος τωπος είς ον). Ό Πλοάργος Νέμος, ακριβής είς όλα, έχει ένα διαστραμόν: άπλωμένο ή χυμένο; Αλλά ό Υποκόμης τής Βρασελιόνης έχει δύο: συγχαρούν ή συγχαρώσι; παιδική ή μικρά; Η Έλληνική Σημαία έχει τρείς διαστραμούς: συγχαρούν ή συγχαρώσι; χρησιμεύη ή χρειάζεται; προκηρυσξεν ή κηρυσξεν; Άλλους τρείς έχει ή Μαρικούλα Γ. Σταυροπούλου: αυλικούς ή παριστοιμένους; χρησιμεύη ή εισημοσθή; γίνεται ή ενοργήται; Και τέσσαρες ή Συριανή Αύρα: όδθιος ή ήσυχος (και άκόμη άπαθή, σοβαρός, ήρεος); άκόμη ή μάλισσα; μικρά ή νεορά; γίνεται ή τελείται; Βλέπετε λοιπόν ότι άν και οι έπτά αυτόν εύρον και τάς 12 λέξεις, έχουν όπωσδήποτε λεπτάς διαφοράς μεταξύ των. Συνεπώς, χωρίς νά καταφύγω είς τον κλήρον, ήμπορεσα νά πινέμω τά βραβεία κατά σειράν έπιτυχίας είς τους εξ, νά περάσω διά τήν πέμπτην ουρανών Αύραν είς τον Α' Έπαίνον, αλλά με τά ίδια εύρημα του τελευταίου βραβευομένου, αφού και αυτήν εύρον όλας τής λέξεις. Έτσι δέν είναι τό δίκαιον;

Είς τον Α' Έπαίνον συμπεριλαμβάνονται όλοι έσοι εύρον 11 λέξεις. Είς τον Β' Έπαίνον είναι όσαι εύρον 10 ή τόλιγώτερον 9 λέξεις: ής τον Γ' Έπαίνον είναι όσαι εύρον 8 ή 7 λέξεις, και τέλος είς τήν Εβφημον Μνεϊαν όσαι εύρον από 6 και κάτω, μέχρι τριών. Οι εύρόντες μίαν ή δύο λέξεις, δέν αναφέρονται.

ΑΠΩΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΠΡΩΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ: Μέλλων Έφρευρέτης, [15 Ε]. ΔΕΥΤΕΡΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ: Βασιλείος ό Βουληγορόντος [14 Ε].—Πλοάργος Νέμος [14 Ε]. ΤΡΙΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ: Υποκόμης τής Βρασελιόνης [13 Ε].—Έλληνική Σημαία [13 Ε].—Μαρικούλα Γ. Σταυροπούλου [12 Ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ: Συριανή Αύρα [12 Ε].—(Από [10 Ε]. είς έκαστον.) Ένδοξον Γρομπολον.—Έλληνοπούλα.—Δοξασία του Δάντου.—Μέλλων Προΰπουργός.—Έλληνόπουλο του Αϊμου.—Διαβόλον Κάλσα.—'Ινα Καστονογιάννη.—Ριγγίνα Κολέτι.—Ρόδου Μοσχολόγημα.—Πειρασμός.—Αθανάσιος Διάκος.—Γλυκεία Έλπίς.—Κοραλλία Κασμέτου.—Έλληνικόν Ιδεώδες.—Κραυγή Νίκης.—Έλλάς του Ρήγα.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ (άπό [8 Ε] είς έκαστον.) Μαύρος τής Βενετίας.—Ευστάθιος Θ. Ζηργάνος.—Μαστρογαλαστής.—Ένα Χιωτάκι.—Πατρις μας Έλλάς.—Τελεούλα.—Χρήστος Κ. Κουδύνης.—Γαλάτεια.—Δοξασίμου 1913.—Υδραϊκος Χάνος.—Αθηναίος Ίππότης.—Ψών.—Ευδόκιμος Γ. Μουραδογιάννης.—Γεναιοψυχος Έλληνας.—Μεγάλη Έλλάς.—Τό Σβυστό μας Κανδήλι.—Έλληνική Νίκη.—Νικόλαος Γ. Λουμάκος.—Δόξα του Έλληνισμού.—Γεφύρι τής Άλα άνας.—Λεωνδρος Ν. Παράνος.—Σχοινοτόλιτος Χίος.—Γρηγόριος Αρμυράνης.—Πανελλήνιος Πόθος.—Γαλήνη.—Εθνικός Έγιοισμός.—Πρόμαχος τής Έλευθερίας.—Εθνική Παλληγευσία.—Συροδον Κακολίρης.—Φιλόπατρις Καρδ.α.—Νικ. Α. Κακολίρης.—Τέλλος Αζρας.—Ποινητική Φύογεια.—Κομπομαίτεια Έλλάς.—Εθνικός Στόλος.—Αλοϊσμος Ι. Τζουλιάνης.—Τορσίλλη Βότση.—Μπαρονοκαπισμένη Γαλανόλευκη.—Υΐψη Στοργή.—Ανώματος Τηλέγραφος.—Ανδρέας Σπ. Διδάδας.—Ιωάννης Ξάνθος.—Ηρώτις του 21.—Ροδοπαίος Έλληνόπαις.—Στρατηλάτης των Έλλήνων.—Δοξασμένη Άπειρος.—Αλέξανδρος Ρ. Δελίδης.—Ακατωμένη Γ. Πατριάρχου Που.—Σημαιοφόρος Έλλην.—Ματωμένο Φεγγάρι.—Φλόγος του Βασιληά.—Συν ναϊκή Ηρώ.—Αθάνατα 1821-1912.—Νυνάκι τής Ποργίλιου.—Πυγμαλίων.—Συλφίς.—Κάομεν.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ (άπό [6 Ε] είς έκαστον.) Κωνσ. Π. Μυρωμαλάς.—Μανιώτης Ταξιδιώτισσα.—Ζηλωτής του Δημοσθένους.—Κύμα.—Αήτητος Εύς'ωνος.—Αγνώτος Χ.—Αδαμαντινος Χα ακτή.—Ό ε'σ'μένη Πατρίδα.—Ήλιακή Ακίς.—Λεοντιδής.—Ασπιδής του Μεντά.—Στέλλα Βουλάνη.—Νικόλαος Α. Χωραφά.—Ελισάβετ Σ. Βαλετη.—Αηλιτισμένη Κόρη.—Στρατηλάτης Μακεδονίας.—Απειλευθερωθείσα Άπειρος.—Ιωάννης Κουσιανός.—Νικόλαος Αν. Μπουρολός.—Ασρόμητος Σοφραέττα.—Υψηλή Ίδέα.—Απόστολος Θ. Φίλιος.—Επιδοφόρος Έλλάς.—Ανασθηθείσα Άπειρος.—Έλένη Χ. Φοργιά.—Απολεσθέρ Ιδεώδες.—Έν τούτω Νικα.—Εξόριστος Ατθίς.—Αναγεννηθείς του 21.—Παναγιωτίσσα Πανά.—'Ηρωϊκή Σάμος.—Μαρονίδου Χρ. Σουβαλιτζή.—Κόκκινος Βράχος.—Προ λυώνων Στρατηλάτης.—Μαμαραμνός Βασίλης.—Ηώς τής Αύρον.—Γλυκοχόραμα.—Βλάχα ή Παινεμένη.—Τέκνον τής Έλλάδος.—Έλληνας Μητέρας.—Περούζι.—Αγγελος Γ. Παπαϊωάννου.—Αρξ.—Σημαία του Αβέρφου.—Δαρφνοσεφής Έλλάς.—Αδολφος Κοντός.—Ίππότης του Μεσολόγου.—Γεώργιος Σίνλης.—Ευθύμιος Αθ. Καζάνος.—Φίλετος Χελιδόν.—Ιωάννα Κοβαλακίδου.—Σοφία και Βερενίκη Νικολαΐδου.—Συμμαχία του 1912.—Φέλας του Μοιχόβου.—Έλευθερωθείσα Έλλάς.—Νέλικ.—Πουλάκι Ένο.—Πουπουλίνα.—Ηλλας Α. Πέρος.—Έλληνικός Στρατός.—Απελευθερωθείσα Μακεδονία.—Δωδωναίος.—Αλέξανδρος Βαρεϊδής.—Ευθύμιος Βοσκοπούλα.—Μαρία Α. Καζακοπούλου.—Σύμβολον του Χριστιανισμού.—Ευθουσιώδης Έλλην.—Μαραμένο Φοδλί.—Φιλόπατρις.—Ενδοξος Ακρόπολις.—Αύρα τής Μουσιόσως.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ (άπό [4 Ε] είς έκαστον.) Σανθούλα Μαρίσσα.—Έλληνοζώνη.—Μπουμπούλινα.—Φωτοβόλον Άστρον.—Απελευθερωθέν Σουλιωτάκι.—Δοξασμένη Λευτεριά.—Σαφή Πουλί.—Νικήτρια Έλλάς.—Θαλασοζωάντεια.—Έλλάς.—Κοουβαίλος Έκτωρ.—Άγγελος Αθ. Κίνας.—Γλυκεία Αύρα.—Οδρανία Α. Καλογρήου.—Φανή Γ. Ζήση.—Μικρά Άριστοκρατίς.—Ό είρον τής Προαγματικότητος.—Ανάμεις τής Θείας εως.—Έλένη Πετινή.—Δαρφνοσεφής Ολυμπιονίκης.—Απόστολος Έλευθεριάδης.—Ιάσων Α. Χοινοδούλου.—Νηδιωτοπούλα.—Ρούμα του Βοσπόρου.—Γεναιοψυχος Έλληνη.—Πέτρος Β. Τσιτάλδος.—Κωνσταντίνος Β. Αδαμίδης.—Έλλη Β. Αδαμίδης.—Αγκοδό νθος.—Δαρφνοσεφής Κωνσταντίνος.—Άσθη τής Έλευθερίας.—Σίφος του Κωνσταντινού.—Βρώς του 1912.—Κων. Αντ. Αθανασιάδης.—Έλευθερωθείσα Μακεδονία.—Αυδία Αϊδος.—Ασημίνα Π. Αλεξανδράτου.—Χαρίκλεια Β. Κουδούνα.—Γεωργ. Π. Μιχαλινός.—Άννα Ι. Ξυδά.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Την Τρίτην τό βράδυ, όταν τό φυλλάδιον τούτο ήτο σχεδόν έτοιμον προς τυπογραφίας του Σειπού μας Βασιλέως. Μόλις έπροφθάσαμε νά διακοσμήσωμεν πενθίμως τήν πρώτην σελίδα, και νά θέσωμεν εν τώ μέσω τήν γλυκυτάτην μορφήν Έκείνου, τον όποιον εδθήρησεν ως νεκρόν Πατέρα όλόκληρον τό Έλληνικόν Έθνος. Επισφραγισμέθα νά γράψωμεν έκτενώς είς τό προεξόν. Αιωνία και ένδοξος ή μνήμη του άγαθού Βασιλέως, ό όποιος απέθανεν ως Στρατιώτης τής Πατρίδος, ως ύπερασπιστής τής Έλληνικής Ίδεας, ως πιστός θεματοφύλαξ τής Εθνικής Κληρονομίας.

Αλλά άχ ό Βασιλεύς απέθανε ζήτω ό Βασιλεύς! Ζήτω ό άντάξιος Διαδοχος του Γεωργίου Α', ό δαρφνοσεφής Κωνσταντίνος ό ΙΒ', ό Έλευθερωτής!

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Αθήναι, 38, όδος Εδριάλδου, τήν 5 Μαρτίου 1913

ΚΑΛΗ ΜΕΡΑ λοιπόν και καλή αρχή, Άγγελε Γ. Π. Ωρξίό τό γράμμα σου και έκπίσω νά μου κάνης συχνά τήν ευχαριστήσι νά σε διαβάζω.

Μολών Λαβε, μακρινή μου φίλε, ο ευχριστό πολύ διά τής ενεργείας που καταβαλάεις προς διάδοσιν του περισταίου μας μεταξύ των εν Αμερική Έλληνοπαίδων.

Και θένω, Άγγελε Χ, ο ευχαριστώ που διά τό βραβείομα. Κρίμα που δέν έχω τόπον να χιτηράσω όλίγα μέρη από τήν ένδοξή σου επιστολήν σου. Νά και ή Κορυθαϊκή Αύρα, που άν και μεγάλη πλέον, τής άρσειε νά θυμάται τά παλιά και νά λαμβάνη μέρος είς τους Διαγωνισμούς μας. Σάν τό Γλυκοχόραμα.

Αναγέννηται του 21, γδές ο κ. Π. σου έγγραφει ιδιαίτέρως. Σ' ευχαριστώ κ' εγω με τήν καρδιά μου διά τήν ιδρυσιν του Συλλόγου «Νίκη» και διά τής άκόνης ενεργείας. Φαντάζομαι Έλληνική Νίκη, πόσον δισυλον σ' είναι νά εκδηλώσετε τήν χαράν σας διά τής νίκας μας, αφού ζήτε είς τήν Τουρκίαν. Αλλά δέν είναι άρεστέον ότι τήν αληθάνεσθε τόσον βαθεία; Και έπειτα... εννοία σας... Ο νέος μου φίλος Μετεωρινός άνελαβε πρό δύο μηνών τήν προγγύμασιν ένός συμμάχητου

